

Folkeslagene vil regimernes fald
Syrisk ekko ved de Gule Vestes fremkomst

Af revolutionære kvinder og mænd fra Syrien i eksil

Bragt i lundimatin # 169, 14. december 2018.

Oversat fra arabisk til fransk af Inés Zordane og genoversat fra fransk af Carsten Juhl.

Vi, der har oplevet den syriske revolution på stedet eller i eksil, glæder os over at være vidner til det franske folks opstand. Vi er derimod forbavsede over de "sikkerhedsforanstaltninger" og den "opretholdelse af ordenen", som udøves mod de Gule Veste i det land, der siges at være "menneskerettighedernes". Selvom vi ikke er så imponerede over den franske republikks demokratiske udstillingsvindue, så vil vi lige bidrage til den konstatering, at det er staten selv, der er ved at knuse det.

Det hallucinerende antal tilbageholdelser, som har fundet sted de sidste uger, de forklaringer og domme, det er blevet til ved de umiddelbart afholdte retssager mod personer på grund af deres politiske overbevisning og uden bevis for nogen forbrydelse, opfordringen til hæren om indgreb, de præventive arrestationer, videooptagelserne om politiets undertrykkelse, som man ser over alt i Frankrig, regeringens og mediernes propaganda, deres latterlige forsøg på at neddæmpe situationen, alt dette fører os tilbage til, hvad vi oplevede, da den syriske revolution gik i gang.

Den franske ordensmagts vold er naturligvis endnu langt fra det syriske regimes rigtige kugler. Vi opfatter det dog mere som et forsigtighedstegn end som en manglende vilje til at skrue op for de midler, der er blevet anvendt hidtil. I præsidentens, politiets og også ofte mediernes erklæringer og opførsel kan vi genkende reaktionen fra et regime, der er parat til at holde på magten, uanset hvad det måtte koste.

Scenen fra razziaen i Mantes-La-Jolie får os til at gyse. For os syrere bringer det straks skoleeleverne fra Daraa i erindring, som blev tilbageholdt i 2011 på grund af en graffiti på deres skoles mur med påskrifterne "Det bliver snart din tur, doktor" og "Frihed", og nogle af dem fik neglene revet af. Selvom de to scener er indbyrdes forskellige, hvad omfanget af voldsanvendelse angår, så bekræfter de den samme tilbøjelighed hos regeringer, der møder modstand, til at ydmyge dem, der destabiliserer dem. Faktisk gik revolutionen i Syrien i gang, da borgmesteren i Deraa nægtede at befri de fængslede børn og svarede: "Glem jeres børn, jeres kvinder vil give jer nogle andre. Eller bring os jeres kvinder, så vil vi gøre det for jer".

Men lad os gå lidt tilbage, til Place de la Contrescarpe 1 maj i år. For der foregik der noget, vi troede at have eneret til. Vi har nemlig en masse Benalla'er!¹ Vi kalder dem *shabiha*; de er lidt

¹ Alexandre Benalla, sikkerhedsagent tilknyttet præsidentpaladset, blev filmet, mens han bankede en demonstrant 1. maj i år. O.a.

ligesom BAC,² men de tilhører hverken hæren eller politiet: de er bander i civil. Mens de før hen tog sig af plyndringer og beslaglæggelser foranlediget af regimet, så har *shabiha*'erne under revolutionen specialiseret sig i mishandling, tortur og drab på demonstranter, disse være sig bevæbnede eller ubevæbnede.

Når sandt skal siges, så er *tashbih*³ blevet en måde at normalisere regimets vold på, at gøre den til noget patriotisk. Det er en diskursiv og materiel anordning, der efterhånden er blevet udvidet til personer, som ikke er tilknyttet regeringen, men er besluttede på at forsvare regimet til det sidste. Den kommentar (fra en politibetjent eller fra en civilist?), som man hører i videooptagelsen fra razziaen i Mantes-La-Jolie, "Her har vi en klasse, der vil opføre sig artig", er et eksempel på *tashbih* par excellence. I grunden er al undertrykkelse sadistisk.

Rigtignok kommer undertrykkelsen her ikke til udtryk på den samme måde, for der er flere måder, hvorpå en befolkning kan beherskes. I det franske tilfælde i dag er de krummer, som regimet modvilligt går med til at give fra sig, blot et påskud over for offentligheden for at kunne retfærdiggøre de anslag, der gøres mod dem, som fortsat ikke vil gå hjem til sig selv.

For nogle år siden blev de arabiske folkeslag lykønsket, fordi de havde gjort oprør. Det arabiske forår var en smuk overraskelse, for endelig accepterede de ikke længere at være underkastet diktaturets åg. Hvad angår det franske folk, der angiveligt har ytrings- og forsamlingsfrihed og som kan afgive stemme ved "frie" valg (om end iscenesatte af de riges penge og medier), så skal det have gjort opstand på grund af "sociale omstændigheder", som eksperterne og specialisterne siger. For at svare dem, skal man huske dem på, at folk i Syrien ikke *bare* gjorde opstand for at kunne bruge nogle valgkort eller skrive deres mening i aviserne. Det drejede sig om værdighed. Derfor gjorde vi oprør mod diktaturet i Syrien. I dagens Frankrig møder vi demonstranter, som kæmper for en bedre fordeling af rigdommene og mod et mindretal, som misbruger sin magt. Vi kan ikke forblive neutrale. Værdigheden må vi selv genoprette her som hisset.

Og så beretter man om radikalisering for os. Det vi ser, er vold *mod ting* på den ene side med luksusbutikkens og bankers smadrede ruder. Og det er nogle ganske (u)betydelige sager. Og overfor, på den anden side, en vold mod personer, en vold der for at forsvare de nævnte "ting" bringer liv i fare. Og staten, den dræber. Over alt og ikke bare i et land som vores.

Ordvalget er os velbekendt: Jeres ballademagere og urostifere er vores "forbrydere" og "agitorer", jeres ultra-venstre og yderste højre er vores "infiltrerede" og "agenter udefra". Det syriske regime fik skabt en hel ordbog. Forsøget på at udviske vreden og modstanden ved at foragte disse følelser og gøre dem fremmedartede – og dermed yderliggående – viser os, at så snart der sættes spørgsmålstegn ved magten, så giver den sig til at anvende samme sprogbrug. Vi må aldrig lade dem sprede forvirring.

Hvad endelig angår indvandring og racisme, så har vi lyttet til Macrons tale: Den glidning, han foretog, ved at ville reagere på "den krise inden for skatteudskrivning og repræsentation",

² Brigade Anti-Criminalité: Anti-kriminalitetsbrigaden blev skabt i 1994. Den opererer som oftest i civil. Den tilhører sikkerhedspolitiet. O.a.

³ Muslimsk nærværsbegreb. O.a.

som angiveligt skulle komme af “et ubehag over for forandringerne i vort samfund, en verdslighed under pres og nogle levemåder, som skaber barrierer og afstand” er alvorlig og farlig. Den tale er ikke anderledes end Le Pens og andres. Og den er heller ikke ny, men giver sig udslag i nogle konkrete systematiske virkninger: indespærring, ydmygelse, deportation. Til de mænd og kvinder, der vrænger af at slutte sig til de Gule Veste: Der er en ting, som står klart, det er først og fremmest den racistiske stat, der skal modarbejdes.

Hvad angår nogle Gule Vestes bemærkninger mod indvandring, så bliver kampen anderledes her: Mødet og dialogen kan blive til en anledning. En kop te på en rundkørsel og småsnakken på barrikaden muliggør endelig en samtale langt væk fra de institutionelle og regeringsmæssige vendinger, der ellers udgør de sande barrierer. For at kunne sige, at vi mener, at dem der berøver franskmændene deres mulighed for et værdigt liv, hverken er de indvandrede eller de eksilerede, men derimod nogle personers uforskammede rigdom.

Derfor opfordrer vi de eksilerede i Frankrig om at stå frem, at vise modet til at tage vor tilstedeværelse her på sig og aldrig føle sig skyldige over for en kolonimagt, som *allernådigst* skulle have bevilget os retten til at leve. Der kan ikke længere være nogle, der er uanfægtede.

Vi vil ikke foretage nogen sammenligning, men det forekommer os vigtigt at angive nogle parallelle træk og få nogle veje til at krydse hinanden. Lad os nære de revolutionære kredsløb, som rækker ud over den ensidige solidaritet, der ofte er hvid, borgerlig, humanitær og godgørende. For vor del har vi valgt at stille vore kræfter til rådighed for et forsøg på at opbygge en virkelig fordeling af midler, tanker og bekymringer. I grunden er det, vi vil sige, at hvad vi ville have ønsket at høre de seneste år, var, at vor kamp er fælles.

Destitutionsviljen er hverken opdelelig eller begrænset til det nationale niveau: Man kan ikke gå ind for en revolution i Syrien, mens man stiller sig på Macrons side. At bekæmpe ham og hans verden er for os et skridt på vejen til at gøre en ende på Assad og hans helvede.

Det er endnu for tidligt til at vende hjem, men det er ikke for sent til at komme væk derfra. Det vil altid være på tide at skaffe sig af med nogle hoveder. Under alle omstændigheder vil sagerne ikke stå, som de gjorde førhen. Folkeslagene vil ikke længere have noget at gøre med en stinkende verden. At styrte regimerne er imidlertid ikke nok, det er bag efter, at kampen skal vindes. Det er sammenbruddet for et system, der afføder Makroner og Assader, der vil være tilfredsstillende.

Vi ses snart,
Nogle revolutionære mænd og kvinder fra Syrien i eksil.